

Routineklus

Routineklus

Doron Ketelaars

9	Routineklus
25	Doorgestoken kaart
39	Rechtse directe
55	Reputatie
75	Wilde tijden
91	Ziek
107	Chantage
121	Biografie
141	Tegenaanval
155	Schuld
173	Overname
183	Prijzencircus
201	Dankwoord

Clowns to the left of me.
Jokers to the right.
Here I am.

G. Rafferty & J. Egan

Routineklus

Wanneer Jeff een blik werpt op de grote kitscherige klok op de begane grond, verbaast hij in feite zichzelf. Half elf voelt nog enigszins aan als midden in de nacht. Of Jeff een ochtendmens is, zou hij niet eens kunnen zeggen. Hij maakt er amper eentje mee. De reden van zijn vroege start is het resultaat van een sterk staaltje piekergedrag, dat hem ditmaal het gehele weekend in de greep heeft gehouden. Dat Jeff zo nu en dan moeite heeft met de door zijn huidige werkgever opgelegde opdrachten, is hem overigens niet vreemd. Daar weet hij zich al jarenlang routineus doorheen te slaan. Maar er zijn momenten dat het hem zwaar valt. Dat Jeff vanochtend dan ook wakker werd in zijn eigen huiskamerstoel, met links van hem een tot een kwart gevulde fles bourbon en rechts van hem de naald van zijn platenspeler al urenlang borend in het laatste muziekloze gedeelte van zijn Little Walter elpee, sprak boekdelen. Het was weer zo'n weekend...

Met de meest overdreven '*ping!*' denkbaar laat de lift weten aangekomen te zijn bij de verdieping die door Jeff is ingedrukt. Het is alsof Henry de liftmonteur heeft verzocht zijn *ping* net wat luider te laten klinken, waarschijnlijk om zich te onderscheiden van die andere, nietszeggende etages. De mensen zouden verdomme weten dat ze op het punt staan een succesvol bedrijf binnen te stappen. *PINGGG!*

Henry is eigenaar van het grote platenlabel Cash Records. Een bedrijfsnaam waarin precies de visie weerklinkt waar Henry enkel waarde aan hecht. Wanneer men vraagt wat zijn favoriete muziek is, antwoordt hij steevast met: 'de muziek die het meeste geld oplevert'. Henry denkt in bankbiljetten en ziet de muziekbusiness slechts als een creatieve weg naar rijkdom. Het druist in tegen alles waar Jeff voor staat. Zijn intrede binnen Cash Records was voor Jeff dan ook nooit bedoeld om binnen dit label door te groeien. Een intrede die overigens begon als 'tijdelijk' dienstverband, toen hij nog post rondbracht, koffie zette en lunch bestelde voor de zogeheten belangrijke mensen. Maar dat hij zelfs in die werkzaamheden al indruk wist te maken, wordt bekrachtigd door de positie waarin hij nu staat. Hij is niemand minder dan de rechterhand van grote baas Henry. En wat voor een hand. Jeff is al jaren de *coming man* in deze business. Een charmeur, een strateeg en

hyperintelligent. Hij weet precies wat een artiest beweegt, alsof hij als enige persoon toegang heeft tot hun mentale dagboek. Jeff weet zich anders gezegd als een soort Mel Gibson in zijn rol als vrouwenfluisteraar binnen deze muziekwereld te roeren.

Het spreekt voor zich dat hij op deze wijze ook zijn laatste prooi heeft weten in te palmen: Lena Star. Jeff meent zich te herinneren dat het niet eens haar echte naam is. Ze zou niet de eerste in deze business zijn die 'alvast een artiestennaam' heeft aangenomen. Het zijn van die types die werkelijk de gekste dingen bedenken om het te maken in de muziek. Het was ook precies de reden waarom het tweetal überhaupt hun paden zag kruisen. Zorgvuldig had Jeff zijn charmeoffensief voorbereid, wat er zoals zo vaak op neerkwam dat hij wat simpele informatie achterhaalde. In dit geval bleek de combinatie van haar favoriete drankje en haar idool al voldoende. Hij diende voor zijn vangst wel naar de televisieopnames van 'één of andere talentenjacht' af te reizen, waar Lena Star zich als halve finaliste inmiddels al rijk mocht gaan rekenen en voorzichtig mocht dromen van een muzikale doorbraak. Haar optreden was echter niet zo meeslepend als haar auditie, waarna de uitslag voor even een abrupt einde maakte aan haar toekomstdroom.

'A weaker man might have walked away, but I had faith / Strong enough to move over and understand, while I got it together.'

Een willekeurige veertigplusser zou een tekst als deze vrijwel volledig onberoerd laten, maar Lena Star herkende direct de tekst uit Christina Aguilera's What A Girl Wants. Plan geslaagd, want Jeff had ogenblikkelijk haar onvoorwaardelijke aandacht. Hij startte vervolgens een pleidooi over haar unieke uitstraling en sound, eentje die hij zogenaamd eens in de vijf jaar tegenkwam. Maar waarschijnlijk was het beter om in alle rust even een bar op te zoeken waar ze het één en ander konden bespreken. De doellocatie eenmaal bereikt, bestelde Jeff tweemaal een Amaretto met ijs, voor de vorm nog even checkend of Lena dat ook wel lekker vond. Haar antwoord bevatte kreten als *'oh my god'*, *'wow'* en dat dit *'zó meant to be'* was.

Jeff stuurde direct een berichtje naar zijn baas; deze vis is gevangen. Kat in het bakkie, voor Jeff immers niets meer dan een routineklusje.

Het is Jeff echter steeds meer gaan tegenstaan. Wat drijft hem in godsnaam om dit soort klusjes nog te blijven doen? Natuurlijk, er zijn momenten geweest waarop hij heeft gespeeld met de gedachte om Cash Records te verlaten. Te veel om op te noemen zelfs. Maar hij zit verstrengeld in een schoolvoorbeeld van dat spreekwoordelijke lijntje waaraan hij al jaren wordt gehouden. Henry is de

jongste namelijk niet meer. Het moment dat hij zijn troon zal gaan verlaten, komt met de dag dichterbij. Jeff is zijn droomopvolger, de muzikale kroonprins. Maar dat Jeff het anders zou gaan aanpakken, zit gebrand in elke muzikale vezel die hem dierbaar is. Het kapitaal dat inmiddels onlosmakelijk verbonden is met Cash Records zou hoe dan ook een welkome bonus zijn. Jeff weet dondersgoed hoe lastig het is om een geheel nieuw label op de markt te zetten dat enigszins kan concurreren met de bestaande giganten, die hun lijntjes met bijvoorbeeld de radiostations, streamingsdiensten en boekingskantoren al tot in perfectie geasfalteerd hebben. Jeff zal de eerste zijn die toegeeft dat hij al die jaren gehoopt en gemikt heeft op een buitenkans bij een ander platenlabel. Eentje mét visie welteverstaan. Maar hij leeft middenin een loyaliteitsconflict van enorme omvang. Hoe meer dagen, maanden en jaren er verstrijken, hoe complexer het wordt om Cash Records te verlaten.

De vijfde verdieping in dit gebouw is geheel gereserveerd voor de praktijken rondom het succesvolle platenlabel. En het wordt niet nagelaten dit bij het opengaan van de liftdeuren op grootschalige, bijna potsierlijke wijze duidelijk te maken. Achter de welkomstbalie, waar de medewerkers en bezoekers breed glimlachend worden ontvangen, prijkt een kitscherig

lichtgevend logo van exorbitante omvang. Alleen mensen met het zicht van een bejaarde neushoorn zullen twifelen bij welk bedrijf ze zojuist zijn binnengestapt. Over de gehele verdieping klinkt daarnaast een afspeellijst die de muzikale tijdsgeest van dit moment weerspiegelt. Vanaf de balie is ook direct de met gouden en platina platen gevulde gang te zien. Henry vindt het belangrijk dat het succes van Cash Records meteen te voelen is. Het is ook niet voor niets dat baliemeisje Amy, naast haar niet al te hoge loon, kledinggeld ontvangt. Het moet er voor de buitenwereld namelijk wel zo uit zien dat zelfs baliemeisjes bij Cash Records financieel niet te klagen hebben. De aan haute couture grenzende dagelijkse uitdossing van Amy is hierin van niet te onderschatten waarde.

“Goedemorgen, Jeff.”

“Goedemorgen, Amy.”

Het dagelijkse begroetingsritueel wordt beklonken met de overhandiging van Jeffs favoriete vloeibare opstart: zwarte filterkoffie, geen poespas. Hij loopt rechtstreeks door naar Henry's kantoor, zoals hij dat iedere dag doet.

“Jeff! Wat ben je er vroeg bij vandaag”, merkt Henry op terwijl hij zich bijna in zijn latte macchiato verslikt. Het vijfenzestig inch televisiescherm aan de muur, die onmogelijk te negeren valt, toont de meest recente hitlijst.

Artiesten van Cash Records zijn op trotse wijze digitaal gearceerd. Jeff besluit zijn vroege begin van de werkdag niet te onderbouwen en wil direct weten waarom hij afgelopen zaterdag in godsnaam een afgefallen halve finaliste van de zoveelste talentenjacht diende te contracteren.

“Ja, over dat... Goed werk, Jeff. Zoals altijd.” Wanneer Henry iets gaat uitleggen dat hij opzichtig inleidt met een compliment, weet Jeff dat er iets gaat volgen waar hij allerm minst achter zal staan.

“Ach, Jeff. Je kent CB, toch?”, begint Henry zijn toelichting. Uiteraard kent Jeff CB. CB Da Hype, in volledigheid, is één van de grootste (zo niet de allergrootste) pronkstukken van Cash Records. Een immens populaire hip-hop artiest waarvan zijn debuutalbum binnen drie maanden een platinastatus bereikte en die inmiddels al vier nummer één hits heeft afgeleverd. Een jongen naar Henry's hart, zogezegd. Jeff, aan de andere kant, wilde hem al die tijd maar al te graag ontwijken. Zowat alles aan CB sprak hem tegen. Zijn muziek, zijn allure, zijn grootspraak en zelfs zijn artiestennaam. Vooral dat *Da Hype* na diens initialen vindt Jeff van een verwerpelijke orde. Wat is er in hemelsnaam mis met zijn echte naam Colin Bradley? Maar de vraag stellen is hem in feite ook beantwoorden. Jeff wéét hoe het werkt in deze scene. Hij is zich bewust van de impact van artiestennamen, vooral hoe dit van invloed kan

zijn op de nieuwe generatie. Je kunt het ze nauwelijks kwalijk nemen, net zoals de *Lena Star*-tjes van deze industrie. En nu we daar toch zijn aanbeland: wat heeft CB Da Hype in hemelsnaam te maken met dit meisje?

“CB voelt dat hij een nieuwe impuls nodig heeft. Hij wil graag zijn zachtaardige kant aan de buitenwereld laten zien”, geeft Henry in eerste instantie ietwat cryptisch aan.

De muziek van CB laat zich tot dusverre inderdaad gelden als hip-hop *straight from the hood*, inclusief licht-agressief randje. Het is reputatie-technisch én commercieel dan ook interessant om eens een echte R&B ballad te doen, is de overtuiging. Het moment lijkt daar immers rijp voor. Jeff moet volgens Henry bijvoorbeeld denken aan rapper Nelly met Kelly Rowland, Drake met Rihanna en natuurlijk hét muzikale koningskoppel van deze eeuw: Jay-Z en Beyoncé. CB Da Hype en Lena Star kunnen in de nabije toekomst wat Henry betreft moeiteloos aan dat rijtje worden toegevoegd.

Jeff heeft zoals altijd even een momentje nodig om zichzelf de juiste mindset te geven. Hij kent de succesvolle formule. Uiteraard kent hij die. Maar waarom zou CB in godsnaam willen samenwerken met een onbekend derderangs zangeresje? Er moet toch wel ergens een geschikte, reeds populaire, vrouwelijke artiest te vinden zijn om

aan CB's wens te voldoen? Sterker nog, die hebben ze toch verdomme zelf wel bij Cash rondlopen?

"CB wil alleen Lena", geeft Henry direct antwoord op al zijn vragen. "Ik begreep het in eerste instantie ook niet, Jeff. Maar CB keek schijnbaar naar de televisie en trof daar iets aan dat hem beviel. Het leek hem bovendien wel iets om een naam als talentscout op te bouwen. Ik had weinig keuze, Jeff. CB hamerde hier gewoon op. Geen discussie mogelijk."

Het toont direct de macht van een succesvolle artiest aan. En zo kunnen de rollen in deze business snel omdraaien. Want waar Cash Records in eerste instantie het muzikale pad van CB Da Hype bepaalde, weet CB zijn succes steeds vaker te benadrukken door te laten blijken wat hij graag wil. Henry's strategie is er doorgaans op gericht om de artiest, zeker wanneer hij/zij zich aan de voet van diens carrière bevindt, te *pleasen*. 'Laten ze zich maar realiseren dat ze hier als thuis zijn.' Henry is er immers van overtuigd dat de loyaliteit zorgvuldig opgebouwd dient te worden. En wanneer een artiest zich loyaal voelt ten opzichte van het platenlabel, is die laatste partij weer aan zet. Zo werkt dat nu eenmaal.

Een zangeresje als handelswaar om een gevestigde artiest te behagen. Jeff ziet zichzelf momenteel enigszins als muzikale pooier, maar het is blijkbaar belangrijk voor alle partijen. En hoewel Jeff

aanvankelijk niet veel gaf om Lena Star, voelt hij zich in deze situatie toch verre van comfortabel. Waar zij het contract ziet als een grote kans op een glansrijke carrière, wordt ze in feite gebruikt om de reputatie van CB Da Hype op te krikken.

Het zit hem simpelweg niet geheel lekker. En hij merkt nog iets anders op dat zijn aandacht trekt. De manier waarop Henry onrustig door zijn kantoor beweegt is namelijk op zijn minst merkwaardig te noemen. *There's something happening here / What it is ain't exactly clear*, zong Stephen Stills van de band Buffalo Springfield in 1967 alsof het deze scène toen al voorzag. Het is geen uitzondering dat Jeff denkt in teksten van zijn muzikale helden. Zij zijn nu eenmaal beter in staat het levenspad van Jeff te illustreren dan hijzelf ooit zal kunnen.

"Jeff, ik moet nog wat bekennen", bevestigt Henry niet veel later dan ook inderdaad het vermoeden van zijn compagnon. "Ik heb er eigenlijk niet zo'n goed gevoel over."

"Wat bedoel je precies, Henry?"

"Ik voel nattigheid. Ik ben bang dat CB ons aan het uittesten is."

De getoonde kwetsbaarheid is bij de grote baas van Cash Records van zeldzame orde. Doorgaans maakt Henry namelijk een zelfverzekerde indruk, wat onderstreept wordt door alles waarmee hij zich omgeeft. Neem alleen al deze, aan alle

bescheidenheid ontbrekende, etage van het platenlabel.

“De deal die we twee jaar geleden hebben gemaakt met CB, was een hele gunstige voor ons, Jeff. Dat weet jij ook. Met de inkomsten van zijn plaat zijn we als het ware voor pakweg vijf jaar financieel binnen. Maar ik vertrouw CB’s manager voor geen meter. Ik heb het gevoel dat ze ons op de proef aan het stellen zijn. Ze willen hun opties in kaart brengen. Kortom, we moeten echt alles op alles zetten nu. Dit is een cruciale fase, Jeff.”

Henry’s relaas onderstreept nog maar eens waarom het zo belangrijk is dat Cash Records aan de specifieke wens van CB zou moeten voldoen. En hij is inderdaad van plan om zijn muzikale ster niet te laten glijpen. Sterker nog, hij wil zijn belangrijkste troef direct uitspelen.

“Jeff, ik wil dat jij CB de komende tijd gaat begeleiden. We moeten ze laten weten dat we ze serieus nemen, dat we ze als ons paradepaardje beschouwen.”

“Henry, je weet dat ik dat niet...”

“Jeff, alsjeblieft”, onderbreekt Henry hem direct. “De toekomst van Cash Records staat hier op het spel. Als CB ons gaat verlaten, slaan we een pleefiguur in de business. Dat weet jij ook. Dan lachen ze ons uit. Dan kan het weer jaren duren voordat ze ons serieus nemen. Als we überhaupt al de kans krijgen.”

De wanhoop in Henry's stem heeft zelden zo geklonken. Maar Henry weet ergens wel dat Jeff dit soort klusjes maar al te graag over laat aan een willekeurige A&R medewerker. Die zijn er immers voor aangesteld. Wat moet Jeff in hemelsnaam met een voorstel als dit? Hij kan CB nog geen minuut luchten. Vooruit, dat Jeff in staat is een rol te spelen en die met alle overtuiging aan te houden, heeft hij afgelopen weekend nog maar eens bewezen. Sterker nog, dat bewijst hij al jaren. Maar nu hij net op het moment staat om cruciale levenskeuzes te maken, komt het voorstel van Henry toch écht op een beroerd moment.

"Ik heb een borrel nodig, Henry."

Het onchristelijke tijdstip van Jeffs wens wordt brutaal overstemd door de urgentie in alle opzichten. Zijn baas is er als de kippen bij om aan die wens te voldoen.

"Verdomme, Henry...", tiert Jeff enigszins berustend als hij zijn eerste slok van zijn bourbon genomen heeft. Henry weet dat woorden in dit soort situaties overbodig zijn. Een voorstel als dit heeft tijd nodig. En meestal resulteert dat in een gebruikelijke 'vooruit dan maar'. Maar ditmaal is het anders. En het lijkt erop dat Henry dat op de één of andere manier kan aanvoelen. Onrustig blijft hij, leunend tegen zijn bureau van speciaal geïmporteerd Fins kersenhout, kijken hoe Jeff zijn

voorstel verwerkt. Het lot van Cash Records ligt als het ware in de handen van zijn belangrijkste compagnon. Jeff lijkt te wachten tot er een antwoord op hem neerdaalt. Maar dat klinkt eenvoudiger en hoopgevender dan dat het in werkelijkheid is.

Pff... Lekkere timing, Henry. Net op het moment dat het hoofd van Jeff al dagenlang in een onomkeerbare piekerstatus is beland, komt hij met dit plan. Een plan dat bovendien tegen de volledige essentie van de genoemde piekerstatus in druist. Is dit misschien voor Jeff hét moment om zijn grenzen aan te geven? Zijn ideale cue om het muzikale pad, na al die onbevredigende jaren, te gaan wijzigen? Maar aan de andere kant: heeft hij wel genoeg nagedacht over een leven na Cash Records? Is hij er überhaupt wel over uit wat het beste pad is? Een geheel nieuw label zonder geld óf een doorstart bij dit, behoorlijk besmette, label met zakken vol geld?

‘Jezus, Jeff’, onderbreekt hij zijn eigen gedachten, eveneens in gedachte. ‘Hoeveel onbeantwoorde vragen ben je nog van plan op te sommen?’ Hij lijkt verdomme Bob Dylan wel, met het cruciale verschil dat ditmaal *blowin’ in the wind* een keer níét het antwoord is.

Het antwoord lijkt nu ergens te zweven tussen bezinning en tijd, wat dat verder ook mag betekenen. Jeff kan het simpelweg niet over zijn